

[Aage Brusgaard]

har presset på med højere lønninger og kortere arbejdstid. Folketinget har været blød i både bolden og knæene og har givet efter; de penge, det har kostet, er lånt i udlandet og skal forrentes nu. Det vil sige, at vi hæver lønnen og sænker det ugentlige timetal, og da der samtidig er blevet flere ældre, er det klart, at det er gået ud over bl.a. sygeplejersker og sygehjælpere, fordi de er nødt til at løfte mere, hurtigere og på kortere tid, og det kan selvfølgelig give både ryg-, ben-, armsmerter og stress. Det er det, der er hovedårsagen.

Indenrigsminister Britta Schall Holberg kom jo i 1982 med de kloge ord til kommuner og amter, at de skulle holde igen. Hun sagde direkte, at de skulle holde uændret aktivitetsniveau, og at nye aktiviteter ét sted skulle findes ved besparelser andre steder.

Nej, Fremskridtspartiet mener, at vi skal tilbage til de gode, gamle, mindre stressede dage, da vi havde en dejlig arbejdsuge på 42 timer – det var til at være tjent med. Det giver færre arbejdsskader, mindre stress, større arbejdsglæde og bedre psykisk balance, fordi det hjælper på landets og ens egne økonomiske problemer.

Jeg vil ikke undlade at kommentere SF's meget, synes jeg i hvert fald, nedladende holdning og manglende tiltro til den danske arbejdsgiver og læse op, hvad der står i forslagets bemærkninger:

»Sammenholdes tingene med hinanden, betyder det direkte, at arbejdsgiveren egentlig sparer penge ved dels ikke at anskaffe ordentlige hjælpemidler, dels ved ikke at foretage en arbejdsvenlig indretning af arbejdsstederne og så samtidig sparer penge ved igen at kunne afskedige medlemmerne med et forkortet varsel, der på grund af de ringe arbejdsforhold bliver syge. Der er således en dobbelt besparelse for arbejdsgiveren.

I stedet burde der faktisk være en straf for at lade medlemmerne arbejde under forhold og på steder, der enten resulterer i arbejdsskader eller en systematisk nedslidning.«

Jeg vil godt spørge SF: Hvor i samfundet er der ikke en systematisk nedslidning? Det er jo ikke bare i arbejdsmiljøet, men også hver gang folk ryger en cigaret og drikker en øl. Der sker en nedslidning af vore organismer overalt, hvor vi færdes.

Måske er sådanne hetzkampagner, som jeg lige har læst op, en medvirkende årsag til, at så

mange aktive danskere, ofte selvstændige erhvervsdrivende, rejser til udlandet, fordi de bliver beskyldt for disse menneskefjendske tilstande. Så tænker mange selvfølgelig, at når vi kun får utak for at knokle dag ud og dag ind, så lad os tage til udlandet i stedet for.

Fremskridtspartiet mener altså ikke, at det er lovtiltag som dette her, Danmark har brug for for at komme ud af den længere og længere nedadsumpende tilstand her i landet.

Bollmann (CD):

SF har jo en evne til at komme med forslag, der ser meget positive ud, og det gælder sådan set også det her tema. I CD ser vi med sympati på alle tiltag, der er med til at forbedre arbejdsmiljøet, men vi deltager selvfølgelig også gerne i bestræbelser på at forebygge den slags ting, og det tror jeg i øvrigt alle er interesserede i. Jeg var lige ved at forstå, at Fremskridtspartiet også var det, men det lå lidt uklart.

Det er rigtigt, at temaet har været drøftet før adskillige gange, og jeg har forstået på ministeren, at regeringen stadig har vanskelige juridiske og praktiske problemer med at definere, hvad det egentlig er, forslagsstillerne vil, eller hvordan tingene skal gøres. Jeg må erkende, at jeg ikke er i stand til at komme med specielle løsninger på det område, heller ikke til regeringen. Jeg har svært ved at gennemskue, hvordan man skal definere tingene, så jeg er nødt til at sige, at på det foreliggende grundlag kan vi ikke støtte SF's forslag.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil godt sige tak til ordførerne, dog ikke Fremskridtspartiets, for nogle pæne bemærkninger.

At arbejdsministeren ser med sympati og anerkendelse på forslaget, kan jo selvfølgelig kun glæde én, og så vil jeg godt sige til det, der står i bemærkningerne til forslaget, at hvis en minister, selv en konservativ minister, har sagt nogle rigtige ting, er jeg ikke bange for at bøje mig for det, det ville være komplet tåbeligt andet. Og det har ministeren altså, for jeg har selvfølgelig forsøgt at undersøge det, siden vi behandlede det sidste gang, og må give ministeren ret i, at der er nogle problemer. Det er vi ikke blege for at stå ved.

Men der ligger nogle uretfærdige ting i det her. Der foreligger en hel del artikler, som jeg